

Arrest

nr. 64 815 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2011 met referentienummer REGUL 6084.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. PALMANS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse Tamil afkomstig uit Koddaikadu, Sri Lanka. U woonde heel uw leven in Koddaikadu samen met uw ouders, uw vier broers en uw jongere zus. In augustus 2005 werd u, onderweg naar school, ontvoerd door de "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) in Chunnakam. U werd naar een Tamil Tijger ("LTTE") kamp in Kanagapuram te Kilinochchi gebracht. Daar volgde u, onder dwang, een militaire training tot augustus 2006. In augustus 2006 mocht u één maand naar huis voor een verlof. Tijdens dat verlof werd de verbindingsweg tussen Koddaikadu en Kilinochchi, de A9, afgesloten. Hierdoor kon u niet meer terugkeren naar het "LTTE" kamp. Vanaf dan

moest u mee werken met de "LTTE" leden in Jaffna. Wanneer zij dat vroegen gaf u deze "LTTE" leden informatie over mensen uit uw dorp of uw regio. Dit deed u voor het laatst in januari of februari 2009. U werd gevraagd om thuis te blijven en men zou u contacteren wanneer men u hulp nodig had. In de periode die daarop volgde kreeg u psychische problemen. Uw familie bracht de verantwoordelijke van de Jaffna Tijgers hiervan op de hoogte. In mei 2010 kreeg u uw ontslag uit de "LTTE" op voorwaarde dat u geen problemen zou krijgen met het leger. Om uw leven een nieuwe draai te geven sloot u zich aan bij een muziekgroep. Op 25 augustus 2010 kwam het leger langs bij u thuis. U was op dat moment niet thuis, u bevond zich in het huis van uw tante. Na tien dagen zou het leger terugkomen. Indien u dan niet thuis zou zijn, zou men u vermoorden. Op 26 augustus 2010 vluchtte u uit angst naar Colombo. U reed samen met uw tante, haar zoon en uw vader in een minibus langs de A9. U werd onderweg gecontroleerd en u had uw eigen identiteitskaart op zak. Op 31 augustus 2010 verliet u Colombo met het vliegtuig. U vloog via Doha naar een onbekende bestemming. Daar nam u de auto richting België. Op 2 september 2010 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele geboorteakte, een vertaling van uw geboorteakte, een brief van het dorps hoofd in verband met uw identiteitskaart, en vier foto's voor.

B. Motivering

Uw bewering dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming, is ongeloofwaardig. U kan immers niet hard maken dat u effectief lid was van de "LTTE" en dat u in een "LTTE" opleidingskamp verbleef. In uw relaas verklaart u initieel en dit herhaaldelijk dat u ontvoerd werd door de "LTTE" en dat u één maand werd opgeleid in een "LTTE" kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Meteen daarna zegt u dat u van augustus 2005 tot augustus 2006 ontvoerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat dit één jaar is en geen maand zegt u dat het één jaar was, zonder dat u een verklaring geeft voor uw eerdere beweringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U heeft dus, volgens uw relaas, één jaar in een militair kamp van de "LTTE" doorgebracht. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over dat jaar bent u zeer vaag. Wanneer u gevraagd wordt waar u naartoe werd gebracht na uw ontvoering, antwoordt u dat u dat niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). In de vraag erna wordt gepeild naar de plaats waar u werd opgeleid en dan zegt u plots dat u pas na zeven of acht maanden vernam dat u in Kanagapuram bij Kilinochchi was (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is vreemd dat u pas na zeven of acht maanden wist waar u zich bevond: u kwam immers dagelijks buiten voor fysieke training en u stond dagelijks in contact met zowel andere "LTTE"- rekruten als de "LTTE"- trainers. Over de opleiding kan u weinig details geven. Wanneer u gevraagd wordt hoe de wapens eruit zagen, waarmee u elke dag trainde, antwoordt u dat het "Commissariaat Generaal" toch weet wat een geweer is (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Op de vraag hoe een dag in het kamp eruit zag antwoordt u vaag. U vertelt enkel dat u twee keer per dag fysieke training had en dat u tussendoor soms moest helpen met andere klussen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook is het ongeloofwaardig dat de "LTTE" u zou ontvoeren om u in het begin enkel in de keuken te laten werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U vertelt dat u met twintig personen op één kamer sliep. Wanneer u de namen van deze personen wordt gevraagd zegt u dat u de namen van deze personen niet kent, slechts enkele. Als reactie daarop wordt u gezegd dat het vreemd is dat u de namen van mensen, waarmee u één jaar samen leefde, niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Hierop kan u enkel antwoorden dat u deze personen aansprak met de algemene koosnaam "Anna", wat oudere broer betekent (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U wordt gevraagd om het kamp te beschrijven. U kan enkel zeggen dat het een groot kamp was en dat u zich geen details herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het enige wat u voorlegt om uw lidmaatschap bij de "LTTE" te bewijzen is een foto getrokken in het kamp waarop u een lidkaart van de "LTTE" om uw nek zou dragen (zie documenten foto 3). Niets wijst erop dat de kaart rond uw nek een lidkaart van de "LTTE" is en dat deze foto in een kamp van de "LTTE" genomen is. De foto is bovendien uitgeknipt uit een grotere foto. Dit roept de vraag op of u iets wilt verbergen op de foto dat de bewijskracht van deze foto zou wegnemen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat de "LTTE" u ontvoerde en u gedurende een jaar een training gaf. Hierdoor komt logischerwijze de geloofwaardigheid van uw bewering nog actief te zijn voor de "LTTE" na uw terugkeer in uw thuisdorp, ook in gevaar. Zo is het vooreerst reeds bevreemdend dat de "LTTE" iemand die ze ontvoerd hadden, verlof toestonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Over uw activiteiten in de jaren dat u terug thuis was, bleef u opnieuw uiterst vaag. U kon geen enkele datum waarop u iets voor de "LTTE" deed melden, en u kon enkel zeer algemeen aanhalen dat u informatie inzamelde zonder dat u concrete voorbeelden kon geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde in mei 2010 uit de "LTTE" ontslagen te zijn. Daar de burgeroorlog op dat ogenblik reeds een jaar afgelopen was daar de "LTTE" vernietigend verslagen was, is het ongeloofwaardig dat men u nog diende te ontslaan. Uw

bewering dat de Srilankaanse autoriteiten u wegens deze weinig overtuigende activiteiten zouden zoeken, is dan ook onwaarschijnlijk. U beweerde een laatste maal actief te zijn voor de Tijgers in januari of februari 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Toch komt het leger u pas zoeken op 25 augustus 2010, zonder dat daar enige aanleiding voor is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dit is vreemd aangezien dit zich afspeelt in een periode waarin het, volgens de Subject Related Briefing over Jaffna (tweede bijlage), rustig was in het Jaffna district en waarin ontheemden stilaan massaal uit kampen werden vrijgelaten. Zelfs ex-leden van de "LTTE" werden in die periode al stilaan vrijgelaten. Deze ex-leden van de "LTTE" ondervonden na hun vrijlating weinig problemen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt weet u niet waarom het leger u kwam zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U geeft zelf toe dat u geen "hoog" profiel heeft. U verklaart dat u nooit meer gedaan hebt dan een training volgen en het doorspelen van informatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).

Uw subjectieve vrees kan in vraag worden gesteld en uw verklaring bevat meerdere tegenstrijdigheden. Volgens uw verklaring reisde u van bij het huis van uw tante naar Colombo via de A9 met uw eigen identiteitskaart op zak (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat u het risico neemt om te reizen met uw eigen identiteitskaart op zak, wetende dat u langs controleposten passeert, maakt uw subjectieve vrees weinig aannemelijk. U vertelt dat men bij het checkpoint uw identiteitskaart vroeg, u toonde enkel uw schoolkaart en mocht verder reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is weinig waarschijnlijk dat men u laat passeren na enkel het vertonen van uw schoolkaart, wat geen officieel identiteitsdocument is, wanneer men u vraagt naar uw identiteitskaart. Bovendien verklaart u tijdens het gehoor bij DVZ dat u reisde met uw eigen internationaal paspoort (zie vragenlijst DVZ, punt 21). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart u dat u geen eigen internationaal paspoort bezit (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U vertelt dat u de documenten waarmee u reisde nooit in eigen handen hebt gehad (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt of u met een vals paspoort reisde, antwoordt u dat u dit niet weet omdat de reisagent alles geregeld heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U beweert dat u nooit individueel gecontroleerd werd op de luchthavens (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gezien de huidige grondige en individuele migratiecontroles op de internationale luchthavens zijn deze verklaringen onwaarschijnlijk. Volgens uw verklaring had u uw eigen identiteitskaart op zak wanneer u uit Sri Lanka vertrok, meer bepaald in uw portefeuille (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt of u dat niet riskant vond om te reizen met uw eigen identiteitskaart op zak terwijl u niet met uw eigen paspoort reisde verklaart u dat de reisagent uw identiteitskaart heeft afgenomen voor het vertrek (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien staat de aanwezigheid van een reisagent in contrast met wat u zegt in de vragenlijst van DVZ, waarin u stelt dat u alleen reisde naar België (zie vragenlijst DVZ, punt 32). Het is dan ook duidelijk dat u de ware toedracht omtrent uw identiteitskaart en paspoort probeert te verbergen. Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielerelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de "LTTE" worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de "LTTE", zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden "LTTE"-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

De overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. Het enige identiteitsdocument dat u voorlegde, de geboorteakte, bevat geen foto, zodat u niet aannemelijk kunt maken de persoon op dit document te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing, die hem het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd heeft. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker wijst er op dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) een aantal elementen aanhaalt in de bestreden beslissing, die op niets slagen. Verzoeker haalt aan dat hij zich duidelijk vergist heeft, mogelijk te wijten aan een vertalingsprobleem, dat hij een jaar in het kamp heeft verbleven en geen maand, hetgeen hij onmiddellijk heeft verduidelijkt tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal. Verzoeker verklaart dat hij na zijn opleiding in het kamp psychische problemen kreeg, dat dit de reden is waarom hij werd ontslagen van verdere taken en dat dit echter ook wel een verklaring is voor zijn afgelegde vage verklaringen op het Commissariaat-generaal. Verzoeker haalt aan dat hij in al die jaren deze periode heeft proberen uit zijn geheugen te bannen en dat hij zich nu alles moet herinneren. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen, die wel degelijk geloofwaardig en logisch zijn, in dit kader dienen benaderd te worden. Verzoeker herhaalt dat hij wel degelijk een jaar in het kamp van LTTE heeft gezeten en hierdoor in moeilijkheden is gekomen. Volgens verzoeker is het logisch dat het leger in actie komt tegen hem van zodra zij op de hoogte kwamen van zijn hulp en opleiding bij het LTTE.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent zoals verweerder stelt dat verzoekers beweerd lidmaatschap van de “LTTE” en zijn verblijf in een “LTTE”-opleidingskamp niet geloofwaardig zijn. Weliswaar is verwarring mogelijk en dat verzoeker per vergissing stelde dat hij slechts een maand bij de LTTE was in trainingskamp in plaats van een jaar. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing legde verzoeker echter omtrent zijn ontvoering en opleiding onder dwang door het “LTTE”

tegenstrijdige, onaannemelijk vage en ongeloofwaardige verklaringen af. Wanneer verzoeker gevraagd werd zijn ontvoering en zijn verblijf in het "LTTE"-opleidingskamp nader toe te lichten, bleef hij op de meest elementaire basiskennisvragen het antwoord schuldig. Verder legde verzoeker eveneens ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen af aangaande zijn vrijlating door de "LTTE", aangaande zijn beweerde activiteiten voor het "LTTE" in de jaren na zijn terugkeer naar huis en betreffende de problemen die hij omwille van zijn activiteiten voor het "LTTE" met het leger zou hebben gekend. Tot slot, legde verzoeker nog onwaarschijnlijke verklaringen af aangaande de door hem gebruikte reis- en identiteitsdocumenten tijdens zijn reis naar België. In navolging, hiervan is evenmin verzoekers bewering na zijn terugkeer naar zijn thuisdorp nog actief te zijn geweest voor de "LTTE", aannemelijk en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan zijn beweerde problemen met de Srilankaanse autoriteiten omwille van zijn beweerde activiteiten voor de "LTTE".

2.3. Verzoeker verwijst naar psychische problemen na zijn opleiding in het kamp en stelt dat dit een verklaring zou kunnen zijn voor zijn vaagheid tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt dat het hem moeilijk zou vallen om zich alles nu nog te herinneren terwijl hij al die jaren deze periode heeft proberen uit zijn geheugen te bannen.

Met betrekking tot zijn psychische problemen stelde verzoeker dat hij na de sluiting van de A9 weg gewoon moest thuisblijven bij gebrek aan contact met de Tijgers: *"Daarna verbleef ik 6 à 7 maanden bij mij thuis. Door niks te doen begon ik te piekeren en kreeg ik psychische problemen. Mijn gedrag is totaal veranderd. Eten en slapen ging niet meer goed"* (gehoorverslag, stuk 3, p. 8).

Uit dit relaas blijken geenszins ernstige psychische problemen. Bovendien blijkt zoals verweerder stelt niet uit het administratief dossier dat er communicatie- of enige vertaalproblemen zijn geweest met de tolk op het Commissariaat-generaal. Aan verzoeker is eveneens aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of hij de vragen en de tolk begrepen heeft, waarop verzoeker telkens bevestigend geantwoord heeft (gehoor CGVS, p. 13). Tevens werd aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Na zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal kreeg verzoeker nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Verzoeker maakte toen ook geen melding van geheugenproblemen. Verzoekende partij legt evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat hij aan psychologische stoornissen zou lijden, die geheugenproblemen zouden kunnen veroorzaken en maakt dit ook niet anderzijds aannemelijk.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij dient opgevolgd te worden door een psycholoog en dat dit stuk nadien dan ook bijgevoegd zal worden in het dossier.

Ter zitting stelt verzoeker dat hij geen dokter geraadpleegd heeft en derhalve ook geen document kan voorleggen.

2.4. Verzoeker stelt dat een neergelegde foto in twijfel is getrokken, maar dat de door hem tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal neergelegde drie andere foto's zelfs niet besproken zijn. Verzoeker weerlegt het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de eerste foto, namelijk een foto genomen in een kamp met Tamil tijger identiteitskaart, niet. Deze foto heeft geen bewijswaarde. De Raad meent zoals verweerder stelt dat verzoeker niet aangeeft wat hij met de drie neergelegde foto's, waarvan er twee in verzoekers dorp zouden genomen zijn (gehoor CGVS, p. 5) waarop verzoeker tijdens een optreden is gefotografeerd en een derde foto waarop verzoeker samen met een andere persoon poseert op een niet nader bepaalde plaats, wil aantonen. Deze foto's hebben geen bewijswaarde.

2.5. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal geen grondig en geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan van zijn dossier. Verzoeker blijft bij zijn verklaringen en benadrukt nogmaals dat hij niet met zijn eigen paspoort reisde, maar dat hij wel zijn identiteitskaart bij zich had, die tijdens de reis werd bijgehouden door de reisagent. Hij reisde met een internationaal paspoort ander zou hij hier niet geraakt zijn, doch dit paspoort werd door de reisagent aan hem gegeven wanneer nodig.

Terecht wijst de bestreden beslissing en verweerder op het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn paspoort. Namelijk, tijdens het gehoor bij DVZ verklaarde verzoeker dat hij reisde met zijn eigen internationaal paspoort (zie vragenlijst DVZ, punt 21). Terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat hij geen eigen internationaal paspoort (op eigen naam) bezit (zie gehoorverslag, p. 5). Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift tot het ontkennen van zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal en stelt dat hij wel degelijk een

eigen internationaal paspoort had, dat tijdens de reis door de reisagent werd bijgehouden. Verweerder merkt in dit verband op dat het ontkennen van een tegenstrijdigheid of het ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, geenszins dienstig is, daar deze verklaringen hun weerslag vinden in het administratief dossier en correct zijn weergegeven in de bestreden beslissing.

Bovendien legt verzoeker in voorliggend verzoekschrift bijkomend tegenstrijdige verklaringen af. Namelijk, in voorliggend verzoekschrift verklaart verzoeker dat zijn paspoort door de reisagent aan hem gegeven werd wanneer nodig, terwijl verzoeker daarentegen op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij de documenten waarmee hij reisde nooit in eigen handen heeft gehad en hij dus zelfs niet zou weten of hij met een vals paspoort gereisd heeft of niet (zie gehoorverslag, p. 6, 8). Verder, beweerde verzoeker in de vragenlijst van DVZ, dat hij alleen reisde naar België, dus zonder reisagent (zie vragenlijst DVZ, punt 32). De hierboven aangehaalde tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Terecht wijst de bestreden beslissing en verweerder op het feit dat verzoekers bewering dat hij nooit individueel gecontroleerd werd op de luchthavens (zie gehoorverslag, p.8), weinig geloofwaardig is. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.6. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit het Noorden van Sri Lanka – een feit dat niet door de Commissaris-generaal wordt betwist – en wijst erop dat de UNHCR in een nota van juli 2009 schrijft dat Tamils uit het Noorden van Sri Lanka nog steeds kunnen beschouwd worden als vluchtelingen, ook al heeft het Sri Lankaanse leger de “LTTE” op eigen grondgebied verslagen. Verzoeker vreest dan ook bij terugkeer door de autoriteiten te worden gearresteerd. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en dat de bestreden beslissing bijgevolg vernietigd dient te worden.

De Raad meent dat wat betreft het door verzoeker aangehaalde rapport op basis waarvan hij thans stelt dat Tamils uit het Noorden van Sri Lanka nog steeds kunnen beschouwd worden als vluchtelingen (notitie UNHCR juli 2009), de commissaris-generaal in de bestreden beslissing andere rapporten aanhaalt met name de UNHCR *Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka* dd. 5 juli 2010, waaruit blijkt dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen beschouwd worden. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker maakt dit profiel geenszins aannemelijk. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit het SRB “SRI LANKA, Veiligheidssituatie Jaffna & Noordelijke Peninsula”, Landeninformatie, nr. 2, dat de veiligheidssituatie sinds het einde van het gewapende conflict aanzienlijk verbeterd is en er zich ten minste 270 voormalige en vrijgelaten LTTE-leden gevestigd hebben (p. 7).

2.7. Verzoeker meent dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatus hem ten onrechte geweigerd werd. Hij vreest gearresteerd te worden omdat hij Tamil is en op verdenking van lidmaatschap bij LTTE en omdat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Volgens verzoeker kan makkelijk nagegaan worden of hij banden had met LTTE en meer dan een jaar in hun kamp heeft gezeten. Hij kan niet terugkeren naar het Noorden van Sri Lanka. Verzoeker verwijst tevens naar een rapport van de UK Home Office dd. 18 februari 2010 waarin gesteld wordt dat een aantal factoren het risico op moeilijkheden bij terugkeer met de overheden en een eventueel detentie vergroot en meer bepaald een uitstaande arrestatiebevel, criminele antecedenten, een band met de LTTE, illegaal vertrek uit Sri Lanka, betrokkenheid bij de media of NGO en een gebrek aan identiteitskaart of een ander identiteitsbewijs. De algemene toestand in verzoekers land van herkomst is nog steeds ernstig en hij meent dat er sprake is van een intern gewapend conflict.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker aan geen van de bovenvermelde risicocriteria vermeld in het rapport van de UK Home Office beantwoordt. Verzoeker heeft zijn banden met de LTTE niet aannemelijk gemaakt en derhalve ook niet het feit dat hij om die reden door het leger gezocht zou worden. Hij

beschikt over een geboorteakte, verklaarde met zijn eigen paspoort gereisd te hebben en maakt zijn illegaal vertrek uit Sri Lanka evenmin aannemelijk.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat er sprake is van een intern gewapend conflict is niet voldoende. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS